Talazul

iubirii

Beverly Lewis, născută în districtul Pennsylvania, este autoarea cu cele mai bune vânzări de carte, declarată de New York Times; are peste nouăzeci de cărți. Poveștile ei au fost publicate în douăsprezece limbi în lume. Interesul sincer față de locul de proveniență al mamei ei, născută în comunitatea amish, a inspirat-o pe Beverly să scrie multe romane despre comunitatea amish, începând cu *Izolarea*, care s-a vândut în mai mult de un milion de exemplare, după care s-a realizat și un film original al canalului Hallmark. În 2007, romanul *The Bretheren* a primit un premiu Christy.

Beverly a fost remarcată atât de presa națională, cât și de cea internațională, inclusiv de revista Times, Associated Press și de BBC. Ea și soțul ei, David, locuiesc în Colorado.

Pentru mai multe informații, vizitați site-ul www.beverlylewis.com sau www.facebook.com/officialbeverlylewis

Beverly Lewis

TALAZUL *iubirii*

Traducere de Dana Ciupe

CASA CĂRȚII
Oradea, 2019

Copyright © 2017 Beverly M. Lewis, Inc.
Cartea a fost publicată în limba engleză cu titlul *The Ebb Tide*, la Bethany House Publishers, 11400 Hampshire Avenue South, Bloomington, Minnesota 55438, un imprint al Baker Publishing Group, Grand Rapids, Michigan, 49516, SUA.
Toate drepturile rezervate.

Toate drepturile asupra ediției în limba română aparțin editurii Casa Cărții. Orice reproducere sau selecție de texte din această carte este permisă doar cu aprobarea în scris a editurii Casa Cărții, Oradea.

Talazul iubirii
de Beverly Lewis
Copyright © 2019 Casa Cărții
OP 2, CP 30
410670, Oradea
Tel./Fax: 0259-469 057; 0359-800761; 0728-874975
E-mail: info@ecasacartii.ro
www.ecasacartii.ro

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
LEWIS, BEVERLY
Râul misterios / Beverly Lewis; trad. de Daniela Ciupe. - Oradea : Casa Cărții, 2019
ISBN 978-606-732-131-9
I. Ciupe, Daniela (trad.)
821.111

Traducerea: Daniela Ciupe
Editarea și tehnoredactarea: Timeia Pop
Coperta: Marius Bonce

Tiparul executat la Metropolis srl, str. Nicolae Jiga 31, Oradea
Tel./Fax: 0259-472 640

Dedicată lui Dee Ann Kralis Walker,
distinsa mea prietenă încă din timpul liceului.
Cu dragoste și recunoștință.

Să nu renunți niciodată,
căci tocmai atunci este momentul și locul
în care vine refluxul.
Harriet Beecher Stowe

Prolog

Orașul Paradise Township, Pennsylvania: mai 2014

M-am născut cu dorința de explorare în inimă...

Din spusele mamei, de mic copil am avut această problemă, să-i zicem așa. Ca să spun drept, îmi amintesc când am realizat prima dată cât de mare și de frumoasă este lumea creată de Dumnezeu. Aveam doar cinci ani și o luasem la picior, departe de restul familiei, care era la picnic pe malul unui râu cu ape repezi, râul Susquehanna, pentru a mă cățăra într-un copac. Când fratele meu, Adam, a reușit în sfârșit să mă găsească, nu eram deloc speriată, ci râdeam în hohote, fascinată de apa ce se lovea zgomotos de pietre și amărându-mă când mi-a spus că trebuia să plecăm acasă. I-a fost destul de greu să mă convingă să mă dau jos ca să mă poată duce la loc sigur.

Și, spre dezamăgirea părinților mei, așa am fost de atunci încoace, mereu plină de curiozitate vizavi de natură, mereu citind cărți despre locuri îndepărtate, luptându-mă cu această „boală a picioarelor neastâmpărate", cum îi plăcea surorii mele, Frannie, să spună.

— Neastâmpărarea asta nu te va duce la bine, îmi zicea ea.

Dar sincer, uneori, alte locuri păreau pur și simplu mai interesante decât simpla mea comunitate amish, așezată într-o zonă

agricolă cu un pământ bine afânat – o zonă frumoasă, e-adevărat, dar atât de familiară, cu aceleași vechi peisaje. Și, din cauza speranței mele de a călători, de a face măcar o dată-n viață o minunată călătorie, am tot amânat să mă alătur bisericii, fapt ce a devenit un motiv de îngrijorare pentru tata și pentru mama.

La urma urmelor, avându-i pe ceilalți nouă frați mai mari toți în siguranță în cadrul comunității, eu rămăsesem singura oaie rătăcită. Și acum, că aveam aproape douăzeci de ani, îngrijorarea părinților mei era și mai mare odată cu venirea primăverii, împreună cu ea apropiindu-se și vremea călătoriei pentru care îmi strânsesem bani timp de trei ani de zile. Spre încântarea mea, aveam acum aproximativ suma necesară pentru a merge tocmai până în Australia, acesta fiind cel mai îndepărtat loc pe care o fată ca mine și-l putea imagina. În acest moment, eram pe lista de așteptare a unei agenții de turism pentru un voiaj programat undeva la începutul lunii iunie. Între timp, mai aveam de strâns și ultimii bănuți necesari, dar mi s-a spus să fiu pregătită pentru că oricum voi fi inclusă într-un voiaj din luna respectivă.

Pentru unii, Australia ar putea părea ca o alegere oarecum ciudată, dar eu am visat să merg pe cea mai mare insulă a lumii încă de când am întâlnit la piață o familie ce m-a invitat să îi vizitez în Cairns dacă ar fi să am vreodată ocazia să ajung în zonă. Imediat după aceea am început să împrumut de la bibliotecă diverse cărți despre Australia — și ce imagini captivante cu viața marină de-a lungul Marii Bariere de Corali și al celor Doisprezece Apostoli din Victoria! Nimic din districtul Lancaster nu se compara cu acele priveliști, chiar dacă ele erau la o jumătate de lume distanță de aici. Dacă aveam șansa de a zbura cu avionul numai o dată în viață, atunci voiam să merg cât de departe posibil!

Cum era de așteptat, tata și mama nu au fost încântați de dorința mea de a zbura peste ocean, nici de noul meu pașaport cu poză color, dar i-am asigurat că agenția de turism, fiind una creștină, la cererea mea, încuviințase să mă cupleze cu o colegă

de cameră creștină, mai în vârstă și cu experiență în călătorii. Și, după călătoria respectivă, aveam să mă stabilesc în comunitate și să pun capăt perioadei mele de căutări, *Rumschpringe**, cum îi spunem în comunitatea amish. Amintirile ce mi le voi fi făcut într-o asemenea aventură mă vor ajuta să merg înainte.

Chiar și așa, în câteva din aceste seri de mai, am surprins-o pe mama uitându-se la mine pe deasupra ochelarilor, în timp ce stăteam pe terasa din spate plesnind din când în când muștele. Ea sigur mă studia chiar și în această clipă, luptându-se probabil să înțeleagă ce mă trăgea în această direcție.

— Altă carte de călătorii, Sallie? mă întrebă mama. Credeam că vrei să mergi în Australia. Acul ei alb de croșetă se unduia peste firul în culori pastelate de galben, verde și albastru din care făcea o pătură pentru următorul nepoțel, ce trebuia să se nască în septembrie, luna pentru botezuri.

— Așa e, mamă, dar nu m-am putut abține să n-o iau și pe asta de la bibliotecă. I-am arătat coperta: este despre Seychelles – un grup de insule din Oceanul Indian.

— *Ach*, de unde? întrebă ea cu ochii mari.

I-am arătat pe forzațul cărții, unde era inclusă o hartă pe care erau indicate cele o sută șaisprezece insule din apropiere de Madagascar.

Mama suspină și privi spre gazonul de lângă, care era mărginit de un șir de molizi ce păreau ca un zid negru în lumina soarelui.

— Draga mea, tu mereu privești spre depărtări așa de mari!

Între noi se lăsă apoi tăcerea, iar eu mă întrebam ce era în mintea mamei. Mama era o gospodină foarte pricepută – cosea,

---

* Acest termen desemnează perioada adolescenței, timp în care tinerii din comunitate pot cunoaște mai multe despre viața din afara comunității, finalizându-se cu decizia lor fie de a se alătura bisericii prin botez, ceea ce se întâmplă în cele mai multe cazuri, fie de a părăsi comunitatea (n.tr.).

făcea pături tradiționale, croșeta, broda, se pricepea la toate. De asemenea, cu bucurie își ajuta vecinii, chiar mai mult decât ar fi fost de așteptat, indiferent dacă era vorba de cei din comunitatea amish sau de cei din lumea modernă. Sora mea, Frannie, zicea că era harnică precum o albinuță. În esență, mama considera că e important cum trăiește, că asta contează pentru Dumnezeu, pentru oamenii din comunitatea amish și pentru toți cei ce o cunoșteau.

— Tu muncești din greu aici, Sallie, zise ea după o vreme, și la fel și acolo, la restaurant.

— Da, îmi place să mă îngrijesc de clienți și de comenzile lor la Restaurantul de la Vechiul Hambar.

— Mai ai în gând să îți iei angajamentul înaintea lui Dumnezeu anul acesta? întrebă ea.

— Voi avea timp destul pentru cursurile de pregătire pentru botez odată ce mă voi întoarce din Australia, i-am răspuns eu aprobând din cap vioaie.

Mama clătină din cap când mă auzi menționând de călătorie.

— *Ach*, ce bucuroasă voi fi odată ce vei termina cu asta!

Acest lucru mi-a amintit de conversația noastră de anul trecut când îi spusesem că mai aveam nevoie să fac economii încă un an pentru a putea merge în mult dorita călătorie. Mama se ofilise efectiv și îmi spusese cu regret în voce că botezul nu e ceva ce să tot amân; ea nu întinsese deloc lucrurile, ci se botezase chiar în luna în care împlinise optsprezece ani.

Ridicai ușor din umeri, întrebându-mă dacă sora mea care era mai mare decât mine, Frannie, se confruntase și ea cu atât de multe întrebări înainte de botezul ei de toamna trecută, dar mă îndoiam, căci era la fel de previzibilă și de responsabilă ca mama.

Lumina soarelui strălucea pe baza roșie a cutiei cu mâncare pentru colibri ce era în celălalt capăt al terasei. M-am uitat lung la ea o bună bucată de timp, cu mâinile prinse între genunchi. Eram mulțumitoare în acel moment pentru unica persoană din viața

mea care nu mă luase la întrebări pentru visurile mele, Essie Lapp, care era verișoară de gradul întâi cu mama, necăsătorită și stătea doar puțin mai sus de noi.

Mi-am ridicat ochii spre căsuța din capătul cărării pavate și spre frumoasa grădină de flori a lui Essie, cu viorele plantate în trepte, pentru a fi ușor de plivit. Essie, în vârstă de patruzeci și doi de ani, locuia singură cu trei pisici, înconjurată de grădinile ei cu două sere. Una dintre sere era pentru răsaduri de pepeni, iar cea mai mică, pentru flori pe care să le aranjeze în vaze ca să-i învioreze bucătăria și camera din față. Serele erau de asemenea locul perfect în care să stai și să citești cărți de călătorii în serile de primăvară, cu una din pisicile lui Essie ghemuită în preajmă. Abundența de verdeață, solul bogat în humus și parfumurile plăcute ale creației lui Dumnezeu îmi umpleau sufletul cu tot felul de visuri despre tărâmuri îndepărtate.

Pe de altă parte, nu-mi trebuia mie multe să mă facă să visez. Pe astfel de tărâmuri îmi era mintea și ieri când ștergeam praful și am auzit-o pe mama spunându-i lui Frannie că era timpul ca tata să îi predea ferma fratelui nostru, Allen, care era căsătorit, cel mai mic dintre băieții familiei. Asta fusese în plan de aproximativ un an, dar nu mai venise în discuție de o vreme. În timpul conversației, mama dădu de înțeles că pe Frannie o vedea ca ca și logodită, ceea ce însemna că mai rămăsesem doar eu în grija lor. Nu că aș fi avut eu nevoie de o supraveghere prea atentă, mă gândisem eu. Frannie, draga de ea, îmi ținuse partea și îi spusese mamei că probabil eu nu eram atât de doritoare să mă mut cu mama și tata în anexe atunci când se va muta Allen în casa principală și sugerase că poate eu aș prefera să stau cu verișoara Essie.

Mama nu răspunsese nimic și, în timp ce mă retrăgeam spre scări continuând cu ștersul prafului, speram din toată inima ca ea să ia în considerare ceea ce îi spusese Frannie. Mie îmi plăcuse mereu de Essie, care era liniștită, mirosea mereu a petale

de trandafir și făcea cele mai bune rulouri cu miere din Paradise Township. Essie era de asemenea o persoană cu adevărat credincioasă – nu doar când își punea boneta cea albă pentru a merge la serviciul de predicare. Totuși, cu toate aceste așa de frumoase calități ale ei, Essie rămăsese necăsătorită, ceea ce nicio femeie din comunitatea amish nu își dorea. Probabil că mama se gândea că voi ajunge și eu exact ca ea dacă nu aveam de gând să mă botez mai repede.

Vocea mamei mă pătrunse adânc, stând acolo pe balansoarele ce scârțâiau pe podea în timp ce noi ne clătinam ușor pe ele:

— Mă simt ușurată să știu că ai de gând să începi cursurile pentru botez la vară, Sallie. Pentru aceasta ne rugăm cu toată inima eu și tatăl tău.

Mi se puse un nod în gât.

— Anul acesta, mamă. Promit.

— Sigur? zise mama privindu-mă țintă cu ochii ei albaștri în timp ce o pisică de prin hambar se plimba pe terasă și își freca blănița de glezna ei nemișcată ce i se vedea de sub tivul rochiei mov și de sub sorțul cel lung și negru.

— *Jah*, sigur.

M-am uitat apoi la cele patru păsări colibri cu gât roșu ca rubinul ce se întreceau să ia din siropul dulce ce li-l pregătea Frannie tot la câteva zile.

Toate rudeniile mele erau ori agricultori, ori aveau buticuri cu tot felul de lucruri la mare căutare printre turiști. Doar unul dintre unchii mei din partea tatălui, Rudy Riehl, ieșise puțin din tipar, fiind un crescător de vite, deși asta nu era o prea mare diferență. Nu era nimeni între rudeniile mele care să fi împins limitele de dragul aventurii. Totuși, eu, chiar și când eram mică, mergeam printre tufișurile de dincolo de casa verișoarei Essie, întrebându-mă cum era viața dincolo de limitele comunității noastre.

Aceasta urma să fie vara în care aveam să văd asta cu ochii mei. Mă trecu un fior pe piele gândindu-mă la asta. Va fi la începutul iernii blânde australiene, căci voi ajunge acolo la începutul lunii iunie, fapt pentru care am și ales această perioadă a anului, sperând să am parte de o călătorie la preț mai redus.

Ach, probabil că zâmbetul îmi dădea pe față încântarea, căci sprâncenele mamei se ridicară, ca și cum ar fi ghicit ce gândeam. Dar nu avea de ce să-și facă griji, îmi spuneam în sinea mea.

Văzând ușa grajdului deschisă, m-am scuzat și, luându-mi cartea cu mine, m-am dus să adap animalele, iar pisicile o zbughiră din calea mea cum zboară puful unei păpădii.

1

O negură groasă se lăsă peste întinsul lan de porumb și peste pajiști în acea dimineață de miercuri. Era deasă ca niște jaluzele și se întindea cât vedeai cu ochii, încât abia zăreai casele și hambarele ce fuseseră ridicate de-a lungul anilor, odată cu lărgirea familiei lui Joseph Riehl. Această ceață de mai se vedea de la geamurile cu model ale casei cu două etaje, care aparținuse familiei Riehl de patru generații.

La acea oră matinală, vântul nu bătea deloc, ceața părând și mai apăsătoare, fiind însoțită de căldura și umiditatea ultimelor zile.

Sallie se simțea de mai mulți ani cumva sufocată în această casă destul de mare, mai ales în bucătăria mamei unde ea era acum la aragaz, prăjind micul dejun preferat al tatălui ei, în timp ce Frannie făcea cafeaua. Programul obișnuit pentru o zi de primăvară devenise deja monoton pentru Sallie, deși ea și Frannie făceau cu rândul la micul dejun. Sallie era cam mofturoasă în această dimineață în timp ce prăjea cârnații nemțești și cartofii, preferatele tatălui.

Mama coborî îmbrăcată cu o rochie verde închis cu un șorț asortat, de aceeași culoare cu al lui Frannie, ceea ce le făcu pe toate trei să zâmbească. Mama se grăbi să aranjeze masa pentru

obișnuitul mic dejun, urmat, ca de obicei, de citirea Bibliei. Frannie turnă cafeaua în cești, iar Sallie aduse mâncarea pe platoul cel galben, mare și oval; cartofii și cârnații erau aburinzi, proaspăt gătiți. Îi așeză aproape de scaunul tatălui și se întoarse repede după castronul cu biscuiți în lapte cald.

Tata era cu vechea lui pălărie de paie, de culoarea mătăsii porumbului, pe care o duse și o atârnă pe unul din cuierele de lemn de culoare închisă. Apoi, își scoase cizmele de lucru și merse și se așeză gemând ușor în capul mesei.

— Nu are rost să ducem ce nu avem nevoie în anexe în iulie, Anna Mae, zise el, dându-și jos de pe umeri bretelele.

Mama îi zâmbi.

— M-am gândit și eu la asta, zise ea.

Sallie era surprinsă că o asemenea schimbare avea să aibă loc atât de curând. Ea avusese impresia că nu va fi nevoie să elibereze casa ca să se poată muta Allen și familia lui decât după seceriș, în toamnă. Dar, luând în considerare ce spusese tata acum, se pare că el nu avea de gând să bată apa-n piuă.

Nimeni nu zisese încă nimic de Sallie, dacă se va muta și ea în anexe sau cu verișoara Essie. De fapt, cu ea nimeni nu vorbise încă deloc despre mutare. Ceea ce știa venea direct de la Frannie sau din ce mai prinsese din discuția de ieri. În anexe exista o cameră în plus la etaj, dar nu era atât de încântată de ideea de a o împărți cu Frannie, având în vedere că se obișnuiseră deja de câțiva ani să stea în camere separate. Era sigură că și Frannie era în asentimentul ei.

— Dar de ce atâta grabă? întrebă Sallie așezându-se la locul ei, lângă mama, care își împreuna mâinile pentru rugăciune.

Tata își plecă și el capul să se roage în tăcere, după care luă cafeaua și își adăugă niște frișcă înainte de a răspunde.

— Să spun drept, ținând cont cât de cald se pare că va fi vara aceasta, mă îndoiesc că voi face față când va fi mult de lucru, zise el cu sprâncenele împreunate.

— Allen e tânăr, Joseph, zise mama, privind cu blândețe înspre el. Va conta mult ajutorul lui pe lângă fermă. Și, având în vedere că el și Kate vor avea un bebeluș în septembrie, au și nevoie de spațiu.

Sallie aprecie tactul mamei. Nu era nevoie să scoată în evidență faptul că artrita tatei îl afecta tot mai mult.

Mama se uită la Frannie, care stătea vizavi de ea și o atenționă ușor cu cotul pe Sallie.

— Apropo, sora ta are să ne spună ceva.

Sallie fu inundată de încântare, înainte chiar ca Frannie să-și deschidă gura.

— Sper să fie ce cred eu! exclamă Sallie.

Fața frumoasă a lui Frannie se înroși până în vârful urechilor.

— Jesse Stoltzfus m-a cerut în căsătorie. Își mușcă buza de jos. Vrem să ne căsătorim în noiembrie.

— Ce mă bucur pentru tine! zise Sallie, vrând parcă s-o îmbrățișeze chiar pe loc. E un băiat foarte cumsecade, adăugă ea, deși asta se subînțelegea, căci toată lumea care îl cunoștea pe Jesse îl aprecia. Tânărul era harnic și un om tot mai de încredere la magazinul de echitație de pe Peach Lane.

Tata dădu încântat din cap, privind cu drag la micuța Frannie, cu părul auriu ca grâul proaspăt secerat.

Abe Stoltzfus, tatăl lui Jesse, era bun prieten cu tata din copilărie. Când Frannie și Jesse au început să fie prieteni, Sallie se întrebase dacă tata și Abe nu avuseseră ceva de-a face cu asta. Dar timpul dovedise că Jesse și Frannie erau chiar îndrăgostiți unul de altul.

Sallie nu era foarte sigură dacă fusese vreodată cu adevărat îndrăgostită, dar considera că, din moment ce nu putea fi sigură de asta, cel mai probabil că nici nu fusese. Nu existase niciun băiat care să îi fi fost chiar drag, deși mai avusese din când în când parte de câte o întâlnire, mai recent, cu Perry Zook, un tânăr

foarte bun la suflet. Totuși, de cele două-trei ori cât ieșiseră în iarnă, de fiecare dată fusese într-un grup.

Totuși, Sallie nu se plângea că nu avea pe cineva. Astfel, avusese mai mult timp să lucreze la restaurant, așa încât să poată strânge bani suficienți pentru călătoria în Australia.

— Îmi vei fi domnișoară de onoare, Sallie, nu-i așa? întrebă Frannie privind-o întrebătoare, deși nu era deloc nevoie să o roage prea mult.

— Dacă nu mi-ai fi cerut asta, aș fi fost de-a dreptul supărată.

Frannie dădu aprobator din cap.

— Dacă Laura nu ar fi căsătorită, aș fi vrut să fie și ea.

Sora lor mai mare se căsătorise cu doi ani în urmă și era acum o mămică tare ocupată cu doi băieți gemeni de trei luni.

— Să nu uiți de verișoara Essie, îi sugeră Sallie râzând.

— Fetelor, fetelor!... zise mama făcând semn cu mâna.

Frannie ridică din umeri oarecum supărată. Se pare că nu era de acord cu mustrarea mamei. Nici Sallie nu era, știind că Essie era o persoană cu inima foarte tânără. Totuși, era adevărat că doar tinerii erau de obicei domnișori și domnișoare de onoare la nunțile de Rânduială Veche din comunitatea amish.

— Sper chiar că vei fi și botezată până la nunta mea, zise Frannie luminându-se și mai tare la față. Sper că se va întâmpla anul acesta în septembrie.

Chiar și tata ridică capul și privi plin de speranță spre Sallie.

— *Jah*, zise Sallie. Mă voi întoarce destul de repede și va fi timp destul pentru asta.

— Te vei întoarce... de unde? întrebă tata.

— Din Australia, îi aminti Sallie blând. Dacă toate ies bine.

— Deci în Australia te-ai hotărât să mergi!? zise el.

Sallie simți cum fața și gâtul i se încălzesc.

— De ceva vreme tot pe ideea asta am rămas.

— Nu Irlanda, sau insulele Bahamas, sau...

— Irlanda a fost cu mai mulți ani în urmă, interveni Frannie.

Sallie oftă. Măcar se distrau pe seama asta.

— Va fi doar două săptămâni, adăugă ea; odată ce voi fi anunțată de plecare.

Agenția de voiaj îi promisese că va găsi un loc cât de curând. Iar Sallie spera ca până atunci să reușească să își strângă și ultimii bănuți care îi mai lipseau.

— Vei fi plecată două săptămâni? zise tata răsuflând așa de tare ca și când arunca fânul în hambar. În acel moment, fața sa avu o neașteptată expresie oarecum vulnerabilă. Luând o gură de cafea, Sallie se gândi imediat că el se temea că nu se va mai întoarce.

— Și ce departe este! zise Frannie.

— Ore în șir în aer... *ach*! zise mama clătinând din cap.

Drumul, cu toate escalele, urma să dureze treizeci de ore, dar nici măcar acest gând destul de înfricoșător nu putea să-i domolească entuziasmul.

În astfel de clipe, Sallie ar fi vrut ca părinții ei să nu fie atât de temători. Totuși, știa că preocuparea lor era pur și simplu o dovadă a dragostei lor.

— Îți place viața aceasta amish, fiica mea, nu-i așa? întrebă tata.

Sallie se opri. Nu avusese niciodată îndoieli că, până la urmă, se va așeza și va urma acest stil de viață. Nici nu îi trecuse prin minte vreo altă variantă.

Însă teama de a-și pierde oportunitatea de a călători undeva în lume avusese aproape un efect de panică asupra ei.

— Da, îmi place să fiu amish, zise ea uitându-se la mama care o studia atentă. Dar asta este pur și simplu ceva ce trebuie neapărat să fac.

Frannie zâmbi și își înclină cu afecțiune capul înspre ea.

— Sincer, nu știu dacă eu aș zice că trebuie neapărat, dar abia aștept să îmi povestești cum a fost.

Niciunul dintre părinți nu mai avu nimic de adăugat la asta. Tata mai luă o ultimă gură de cafea și apoi se ridică.

— Avem cu toții de lucru, nu?

— Sallie este scutită în această dimineață de curățenia la bucătărie, anunță mama ridicându-se și mergând spre chiuvetă, dar aruncându-i o privire lui Sallie. Până la urmă, a pregătit un mic dejun foarte gustos.

Ușurarea se împleti cu frustrarea în inima lui Sallie, vrând să poată alina cumva grijile familiei sale. Sigur ar fi fost o greșeală dacă s-ar fi alăturat bisericii înainte de a avea șansa să vadă luna cum se înalță peste o plajă albă cu nisip sau cum apune soarele peste o lagună populată cu niște delfini jucăuși.

I se părea că două săptămâni în Australia în schimbul unei întregi vieți trăite în comunitatea amish era un târg destul de rezonabil. De ce le era așa de greu lor să înțeleagă asta?